

วรรณคดีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

บทที่ 2 ของวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อพบพหุนงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความถนัดของคนที่มีความบกพร่องทางร่างกาย แต่เน้นเป็นพิเศษในเรื่องการทดสอบความถนัดและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเด็กพิการ แต่ก่อนเสนอเรื่องของการทดสอบความถนัดและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเด็กพิการนั้น ผู้วิจัยจึงให้ข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับคนพิการโดยให้ความหมายของคำว่า "คนพิการ" ประเภทของคนพิการ จำนวนคนพิการ การฟื้นฟูสมรรถภาพคนพิการ และหลักการและแนวคิดเกี่ยวกับเด็กพิการและการศึกษาพิเศษ

ความหมายของคำว่า "คนพิการ"

ตามพระราชบัญญัติการฟื้นฟูสมรรถภาพคนพิการ คนพิการ หมายถึง บุคคลที่ไม่สามารถประกอบทางร่างกายและจิตใจจนไม่สามารถปฏิบัติกิจวัตรประจำวัน ศึกษาเอาเรียนหรือประกอบอาชีพได้เช่นบุคคลปกติ หรืออีกความหมายหนึ่ง เด็กพิการ หมายถึง เด็กที่ห่างไปจากเด็กปกติในทางท่า คำนร่างกาย สติปัญญา จิตใจ อารมณ์ สังคมและอื่น ๆ จนถึงขั้นที่ไม่อาจได้รับประโยชน์อย่างเต็มที่จากการศึกษาที่จัดให้ตามปกติได้ จึงจำเป็นต้องได้รับการศึกษาหรือบริการพิเศษ (กรมประชาสงเคราะห์ 2524 : 117)

ประเภทของคนพิการ

จากความหมายของคำว่า "คนพิการ" นั้น ได้มีกลุ่มบุคคลและสถาบันต่าง ๆ จำแนกประเภทของคนพิการ ออกไปตามแนวความคิดและ

หลักการที่ต่างกัน เช่น คำนวณหมาย คำนวณการศึกษา คำนวณสังคมสงเคราะห์ เป็นต้น แต่กรมประชาสงเคราะห์ได้จำแนกคนพิการออกเป็นประเภทต่าง ๆ ตามสภาพความพิการได้ดังนี้ (กรมประชาสงเคราะห์ 2524 : 383) คือ

1. เด็กพิการทางร่างกาย
 - 1.1 เด็กร่างกายพิการ
 - 1.2 เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
 - เด็กหูตึง
 - เด็กหูหนวก
 - 1.3 เด็กที่มีความบกพร่องทางการเห็น
 - เด็กตาบอดสนิท
 - เด็กตาบอดบางส่วน
2. เด็กพิการทางสมอง หรือ เด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา
 - 2.1 เด็กเรื้อนช้า
 - 2.2 เด็กปัญญาอ่อน
3. เด็กพิการทางสังคม
 - 3.1 เด็กยากไร้
 - 3.2 เด็กที่เป็นชนกลุ่มน้อย

จำนวนคนพิการ

หากมองภาพรวมของคนพิการเหล่านี้จากการคาดคะเนขององค์การสหประชาชาติที่ประมาณว่า ประเทศต่าง ๆ ทั่วโลกจะมีคนพิการอยู่ในวัยเรียน หรือที่มีอายุระหว่าง 5 ถึง 19 ปี ร้อยละ 10.9 ของเด็กปกติ สำหรับประเทศไทยนั้นสถิติปี พ.ศ. 2525 ระบุว่ามีคนพิการอยู่ประมาณ 2,107,000 คน (กรมประชาสงเคราะห์ 2524 : 117) คิดเป็นร้อยละ 4.33 ซึ่งเป็นสถิติ

จำนวนเปอร์เซ็นต์ที่โคม่าเท่าที่โคม่าการสำรวจและจากสถิติเท่าที่มีการลงทะเบียน ความสดับต่าง ๆ ซึ่งยังมีทศสำรวจหรือที่ยังไม่โคม่าเขียนอีกเป็นจำนวนมาก แต่อย่างไรก็ตามตัวเลขที่สำรวจได้ก็นับว่าเป็นตัวเลขที่สูงมากพอสมควร

ปัจจุบันนี้การให้การศึกษาแก่เด็กพิการในประเทศไทยยังอยู่ในระดับที่ ให้บริการได้จำนวนน้อย กล่าวคือ เด็กที่มีความบกพร่องทางร่างกายและสติปัญญา ที่อยู่ในวัยเรียนมีอยู่ประมาณ 750,000 คน รัฐสามารถให้การช่วยเหลือด้านการ ศึกษาได้เพียง 0.42-0.5 % สำหรับเด็กปัญญาอ่อนมีอยู่ประมาณ 500,000 คน ให้การช่วยเหลือด้านการศึกษาได้เพียง 0.11 % เด็กร่างกายพิการมีอยู่ประมาณ 120,000 คน จัดการศึกษาให้ได้ 0.22 % และเด็กที่มีความบกพร่องทางการ เห็นและการได้ยินมีอยู่ประมาณ 20,000 คน มีโอกาสได้รับการศึกษาเพียง 2.13 % (มูลนิธิเด็ก 2527 : 5)

การฟื้นฟูสมรรถภาพคนพิการ

การฟื้นฟูสมรรถภาพคนพิการ หมายถึง กระบวนการช่วยเหลือคนพิการ ให้สามารถปรับปรุงตัวในทางเศรษฐกิจและสังคม เพื่อให้เข้าเพื่อประโยชน์ได้สูงสุด ความสมรรถภาพที่เขามีอยู่ เพื่อให้บุคคลทั่วไปเข้าใจและเห็นคุณค่าของคนพิการ ดังนั้นการฟื้นฟูสมรรถภาพ คือ การป้องกันเท่าที่จะทำได้มิให้ความพิการกลายเป็น สิ่งถาวรและการช่วยให้คนพิการเอาชนะอุปสรรคต่าง ๆ (Baltazar 1966 : 2) การฟื้นฟูสมรรถภาพอาจแบ่งได้เป็น 4 ประเภท คือ

1. การฟื้นฟูสมรรถภาพทางการแพทย์ (Medical Rehabilitation) เป็นการรักษาและฟื้นฟูสมรรถภาพของผู้ป่วยพิการที่อาจเกิดขึ้นจากผลของโรคต่างๆ หรือจากอุบัติเหตุทุพพลภาพที่เกิดขึ้น เพื่อช่วยให้เขาเหล่านั้น สามารถมีชีวิตอยู่ อย่างคนทั่วไป หรือใกล้เคียงที่สุดทั้งในด้านสภาพจิตใจ การประกอบอาชีพ การอยู่ ในสังคมอย่างมีความสุข (สุวพักตร์ บุรณเวช 2524 : 251)

2. การฟื้นฟูสมรรถภาพทางการศึกษา (Educational Rehabilitation) เป็นการให้การศึกษาเพื่อพัฒนาความสามารถ บุคลิกภาพ และเพื่อสร้างเสริมลักษณะนิสัยที่ถูกต้องและจำเป็นให้เกิดแก่เด็กที่คอยโอกาสทางกาย ทางสติปัญญา และเด็กที่มีปัญหาอื่น ๆ เพื่อให้เขามีโอกาสศึกษาเล่าเรียนได้ตามความสามารถและเหมาะสมกับสภาพความพิการ เพื่อนำความรู้ที่ได้รับไปใช้ในชีวิตประจำวันเพื่อการดำรงชีวิตและยังชีพได้อย่างปกติเช่นคนทั่วไป (กรมสามัญศึกษา 2524 : 253)

3. การฟื้นฟูสมรรถภาพทางอาชีพ (Vocational Rehabilitation) เป็นการฟื้นฟูสมรรถภาพคนพิการอีกด้านหนึ่งนอกเหนือไปจากการฟื้นฟูสมรรถภาพด้านการแพทย์และด้านการศึกษา เป็นการให้ผู้ที่พิการที่ไต่ผ่านการทำบักค้ำร่างกายจิตใจ และได้รับการศึกษามีความรู้แล้ว สามารถนำความรู้ที่ตนได้รับออกมาใช้ให้เป็นประโยชน์ มีผลิตหรือผลงานต่อสังคม มีรายได้เลี้ยงตนเองและครอบครัว เช่นคนพิการ ซึ่งเป็นการเพิ่มรายได้ประชาชาติโดยส่วนรวม (องค์การสงเคราะห์ทหารผ่านศึก 2524 : 263)

4. การฟื้นฟูสมรรถภาพทางสังคม (Social Rehabilitation) เป็นการฟื้นฟูสมรรถภาพคนพิการที่บกพร่องทางสังคมให้สู่สภาพปกติหรือเกือบปกติพร้อมทั้งปรับปรุงสิ่งแวดล้อมและสิ่งอำนวยความสะดวก รวมทั้งบริการต่าง ๆ เพื่อให้คนพิการมีสิทธิเข้าร่วมด้วยได้ อันเป็นผลให้คนพิการสามารถอยู่ในสังคมได้อย่างมีประสิทธิภาพและมีคุณภาพ (สภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทย 2524 : 268)

หลักการและแนวคิดเกี่ยวกับ เด็กพิการและการศึกษาพิเศษ

บอลทาสาร์ (Baltazar 1966 : 1) ได้แสดงถึงแนวคิดและข้อเสนอแนะในการจัดตั้งศูนย์ฟื้นฟูสมรรถภาพคนพิการตัวอย่าง โดยได้แสดงถึง

ปรัชญาของการฟื้นฟูสมรรถภาพและเสนอแนะ ดังต่อไปนี้

1. คนพิการเป็นบุคคลที่มีสิทธิมนุษยชนอย่างเต็มบริบูรณ์ เช่นเดียวกับบุคคลที่มีอวัยวะสมบูรณ์ทั้งหลาย ดังนั้นเขาจึงควรมีสิทธิได้รับมาตรการแห่งความคุ้มครองและช่วยเหลือทุก ๆ อย่างที่เป็นไปได้จากประเทศของเขาและโอกาสที่จะได้รับการฟื้นฟูสมรรถภาพ
 2. โดยสภาพแห่งความพิการของเขา เขาย่อมเผชิญกับการที่จะมีปัญหาด้านอารมณ์และจิตใจ อันเป็นผลสืบเนื่องมาจากความรู้สึกอย่างลึกซึ้งที่ถูกละเมิดและรังแก ดังนั้นเขาจึงเรียกร้องความสนใจและความช่วยเหลือในทางสร้างสรรค์จากสังคมเป็นพิเศษ
 3. คนพิการสามารถพัฒนาสมรรถภาพที่ยังคงเหลืออยู่ให้ขึ้นไปถึงระดับสูงอันคาดไม่ถึงหากให้โอกาสที่เหมาะสมแก่เขา และโดยทั่วไปเขาสามารถเป็นผู้ที่มีประโยชน์ทางเศรษฐกิจต่อประเทศชาติ แทนที่จะเป็นภาระแก่ตนเอง ครอบครัว และประเทศชาติ
 4. คนพิการมีหน้าที่ต่อชุมชนในการบำเพ็ญตนให้เป็นประโยชน์ด้านเศรษฐกิจของชาติในทุก ๆ ทาง เท่าที่จะสามารถกระทำไ้ภายหลังจากได้รับการฟื้นฟูสมรรถภาพแล้ว
 5. ความปรารถนาใหญ่ประการหนึ่งของคนพิการ คือ มีชีวิตอยู่อย่างอิสระในชุมชนคนปกติ แทนที่จะอาศัยอยู่ตามสถานสงเคราะห์ที่แยกออกไปทางหากหรือมีชีวิตอยู่อย่างไร้ความสามารถ
 6. การฟื้นฟูสมรรถภาพคนพิการจะสำเร็จได้อย่างไรก็โดยบรรดาบุคคลในวงการแพทย์ การศึกษา และการอาชีพ ร่วมกันปฏิบัติงานเป็นคณะเท่านั้น
- นางแนนซี่ เกจ บุ๊กรู้ทั้งสถาบันแสงสว่างได้เสนอบทความเกี่ยวกับเด็กพิการในประเทศไทย เรื่อง "เด็กของเรา" ณ ห้องประชุมคณะสังคมศาสตร์

มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ เมื่อวันที่ 6 สิงหาคม 2527 ซึ่งมีสาระสำคัญดังนี้
(การแพร่ นาคันตศรี 2527 : 17)

ปัญหาในการปฏิบัติงานมิใช่อยู่ที่การทำงานกับเด็กพิการ แต่อยู่ที่การทำงานเกี่ยวกับบุคคลและหน่วยงานต่าง ๆ ที่ให้การดูแลเด็กพิการอยู่ที่สำคัญไต่กันบุคคล 4 กลุ่ม คือ บิดามารดาและครอบครัว นักการศึกษา แพทย์ และสังคมรอบตัวเด็ก

บิดามารดา วมทั้งครอบครัวของเด็กพิการในประเทศไทยโดยทั่วไปแล้วมีความเมตตาสงสารและให้การเลี้ยงดูแก่เด็กตามฐานะทางเศรษฐกิจ ไม่พบว่ามีการทำทารุณและการทำร้ายเด็กทางร่างกาย แต่มีการกระทำอื่นไม่สมควร โดยการทอดทิ้งเด็กอยู่บางเป็นจำนวนน้อย ส่วนใหญ่แล้วมักเป็นการละเลยและความไม่คำนึงถึงเด็กพิการเกี่ยวกับปัญหาด้านอารมณ์และจิตใจมากกว่า แม้แต่ในสถาบันทางราชการที่ให้การดูแลเด็กพิการอยู่ก็ตาม ส่วนใหญ่การสนองความต้องการ และบริการต่าง ๆ ที่จัดให้แก่เด็กทางร่างกาย(สรีระ)จะครบถ้วนแต่ยังขาดการพัฒนาอื่นอยู่อีกมาก แต่อย่างไรก็ตามคนไทยยังมีความเมตตาสงสารให้แก่คนพิการอยู่อย่างมาก ซึ่งจะไม่เป็นเช่นนี้ในทุกประเทศ

ถึงแม้ว่าจะมีความ เมตตาสงสารต่อ เด็กและคนพิการดังกล่าวมาแล้วก็ตาม ยังมีครอบครัวอีกเป็นจำนวนมากที่มีความเข้าใจผิดคลาดและมีความนึกคิดต่อเด็กพิการในทางที่ไม่ถูกต้องนัก พอประมวลได้ดังนี้

1. ขาดการยอมรับในสภาพความพิการของเด็ก
2. มีการคาดหวังในการรักษาความพิการว่าจะหายขาดทันทีทันใด
3. การดูแลป้องกันเด็กมากเกินไปจนเด็กไม่มีโอกาสพัฒนาเพื่อช่วยเหลือตนเอง
4. ขาดความร่วมมือจากครอบครัวในด้านการรักษาพยาบาล บัญ ยา ทายาย มักจะมีความรู้สึกสงสารและสมเพชในตัวเด็กที่ทองรับการรักษาเป็นเวลานาน และทวิวิธีการที่ทำให้เด็กรู้สึกไม่ได้รับความสะดวกสบายในระยะแรก

5. ไม่ยอมรับในพฤติกรรมที่ผิดปกติ มักจะโทษว่าสิ่งนั้นสิ่งนี้เป็น
เหตุของความพิการ

6. มองปัญหาของเด็กอย่างแคบ ๆ ไม่พิจารณาให้ลึกซึ้งถึงสาเหตุ

7. ความขัดแย้งกันของบิดามารดาเกี่ยวกับความต้องการของเด็ก
ต่างกล่าวโทษซึ่งกันและกันและมักจะถึงขั้นแตกหัก นอกจากนี้การละเลย
เด็กมักจะตกอยู่ที่มารดาเป็นส่วนใหญ่แทนที่จะเป็นทั้งสองฝ่ายร่วมกันรับผิดชอบ

ในเรื่องของการจัดการศึกษาพิเศษ ครูรุ่นหลังหันมาให้ความสนใจที่
จะทำงานกับเด็กพิการมากขึ้น เริ่มมีความเข้าใจและยอมรับว่าเด็กซึ่งมีความผิดปกติ
คิดว่าจะมีปัญหาอ่อนหรือพัฒนาไม่ได้เสมอไป จึงเห็นสมควรอย่างยิ่งที่ควรมี
การปรับปรุงในเรื่องต่าง ๆ ดังนี้

1. โครงการและบริการต่าง ๆ ที่จะสนองความต้องการของกลุ่มเด็ก
พิการที่ยังมีไม่เพียงพอ

2. ครูจำนวนมากยังมีคุณสมบัติไม่เหมาะสมที่จะทำงานกับเด็กพิเศษ
เหล่านี้

3. การผลิตครูการศึกษาพิเศษระดับปริญญาตรียังอยู่ในขั้นเริ่มต้นที่จะ
จัดให้เพียงพอกับความต้องการ

4. โครงการและบริการที่จัดให้แก่เด็กพิการ ในทางปฏิบัติได้
ดำเนินการดูแลเด็กเท่านั้น มิได้ให้การศึกษาระดับต้นหรือเน้นด้านพัฒนาการแก่เด็ก
เท่าใดนัก

5. จุฬารวมที่จะประสานงานระหว่างนักวิชาชีพสาขาต่าง ๆ ที่
ปฏิบัติงานเกี่ยวข้องกับเด็กพิการ อาทิ นักการศึกษา แพทย์ และนักสังคม
สงเคราะห์ยังมีไม่เพียงพอ

6. แทบจะไม่มีที่ยอมรับหรือเปิดโอกาสให้เด็กพิการได้ใช้ชีวิต
อย่างปกติธรรมดา เช่น เด็กทั่วไป อาทิ ให้มีการเรียนร่วมกับเด็กปกติแล้ว
พยายามแก้ไขความผิดปกตินั้นเป็นรายบุคคล

7. ยังคงมีความเข้าใจผิดในสภาพและสาเหตุของความพิการบางอย่าง อาทิ ความสามารถในการเรียนและความผิดปกติทางอารมณ์

8. ปัญหาที่จะตามมาคือเรื่องการคัดเลือกเด็กที่จะไปเข้าเรียนในโรงเรียนปกติโดยได้รับการดูแลเป็นพิเศษ

9. เด็กพิการจำเป็นต้องได้รับการแก้ไขความบกพร่องและแก้ไขปัญหาอื่น ๆ เป็นรายบุคคล

10. นักการศึกษาที่มีความรู้เกี่ยวกับเด็กพิการอย่างดีไม่ได้รับการสนับสนุนให้ใช้วิชาความรู้นั้นอย่างเต็มที่

เบญจา ขจรารักษ์ (เบญจา ขจรารักษ์ 2524 : 53) ได้เขียนบทความเกี่ยวกับปรัชญาในการจัดการศึกษาพิเศษไว้ดังนี้

การศึกษาพิเศษสำหรับเด็กพิการทางร่างกายและเด็กที่มีความบกพร่องทางสุขภาพ (Crippled and Other Health Impaired : COHI)

ควรเน้นเรื่องการให้โอกาสทางการศึกษาโดยให้เด็กได้ใช้ความสามารถของตนอย่างเต็มที่ เพื่อที่จะได้เป็นสมาชิกที่เป็นประโยชน์ต่อสังคมและดำรงชีวิตอย่างมีความหมาย ทั้งได้รู้สึกว่าตนได้ประสบความสำเร็จในชีวิต

ความเชื่อและทัศนคติเกี่ยวกับปรัชญาเบื้องต้นที่จะทำให้การศึกษาพิเศษบรรลุถึงจุดหมาย มีดังต่อไปนี้

1. เด็กพิการทุกคนสามารถที่จะเรียนหรือฝึกตนเองให้ทำประโยชน์ได้มากขึ้น

2. สมรรถภาพในการทำงานไม่ขึ้นอยู่กับสภาพความพิการ

3. ความพิการของเด็กบางคนไม่จำเป็นต้องเป็นความพิการถาวร (Permanent Handicap) ในหลาย ๆ กรณีการศึกษาพิเศษอาจจะเป็นเพียงบริการทางการศึกษาชั่วคราวเท่านั้น

4. บุคลากรควรจะต้องเป็นคนที่มีความรู้ความสามารถและได้รับการฝึกงานตลอดทั้งมีประสบการณ์ในการทำงานในหน่วยงานของตน

5. ผู้ให้การศึกษาควรสนใจเป็นพิเศษในเรื่องพัฒนาการของเด็กพิจารณา เพื่อให้เด็กมีภาพพจน์ที่ดีเกี่ยวกับตนเอง (Positive Self-image) และยอมรับความเป็นจริงของคน

6. การศึกษาพิเศษควรจัดตั้งแก่ชั้นอนุบาล โดยมีวัตถุประสงค์ในการป้องกัน อคัญหาความพิการ และทำให้เด็กรู้จักตนเอง (Self Realization)

7. การศึกษาพิเศษควรใช้วิธีสอนแบบส่งเสริมเอกลักษณ์ของบุคคล (Individualized Instruction) หมายความว่า สอนให้เหมาะสมกับความสามารถและความพิการของเด็กแต่ละคน

8. การศึกษาพิเศษต้องรวมวิชาพลศึกษา นันทนาการ และสุนทรียศาสตร์ เพื่อเตรียมเด็กพิการให้สามารถใช้ชีวิตในสังคมได้อย่างสมบูรณ์

9. อาชีวศึกษาและการอาชีพเป็นเรื่องสำคัญในการพิจารณาจัดการศึกษาแก่เด็กพิการ

10. การจัดเด็กพิการเข้าเรียนในโรงเรียนปกตินั้น จะดีเป็นแนวปฏิบัติเมื่อเด็กไม่มีปัญหาหรืออุปสรรคอื่นใดโดยคำนึงถึงประโยชน์ที่เด็กได้รับเป็นสิ่งสำคัญ

การทดสอบความถนัดและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเด็กพิการ

แบลร์ (Blair 1957) ได้ทำการวิจัยโดยการนำแบบสอบเคอซิกาโก นอนเวอร์เบิล เอ็กแซมมิเนชัน (The Chicago Non-Verbal Examination) ไปทดสอบกับเด็กหูหนวกและเด็กปกติ โดยที่กลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มนี้มีอายุ เพศ องค์ประกอบทางสังคมและเศรษฐกิจ (Socioeconomic Factors) และประสบการณ์ทางการศึกษาเท่าเทียมกัน นำผลการทดสอบมาเปรียบเทียบกัน โดยเปรียบเทียบจากคะแนนรวมทั้งหมดจากแบบทดสอบย่อย 10 ฉบับ ผลการวิจัยพบว่า ระดับความสามารถของเด็กทั้ง 2 กลุ่มไม่มีความ

แตกต่างกัน คือ คะแนนที่ไค้มีความใกล้เคียงกันมากทั้งเด็กหูหนวกและเด็กปกติ

ยูนิส และฟูร์ (Youniss and Furth 1964) ได้ทำการค้นคว้าวิจัยโดยการทดลอง เพื่อเปรียบเทียบความสามารถของเด็ก 2 กลุ่ม คือ เด็กปกติและเด็กหูหนวก โดยใช้เด็กปกติ 120 คน จากโรงเรียนประถมศึกษา ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ถึงชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ชั้นละ 40 คน อายุระหว่าง 5 ปี 3 เดือน ถึง 8 ปี 5 เดือน กับเด็กหูหนวกสนิท ซึ่งพิการเมื่อหลังคลอดได้ 24 เดือน อายุระหว่าง 8 ปี ถึง 10 ปี จำนวน 120 คน จากผลการทดลองปรากฏว่า เด็กหูหนวกกับเด็กปกติที่มีอายุเท่าเทียมกันมีความสามารถใกล้เคียงกัน แต่จากการทดลองใช้ภาษาเข้ามาเกี่ยวข้องด้วย เด็กหูหนวกจะมีความสามารถน้อยกว่าเด็กปกติ

แบงก์ และบริคเจอร์ (Blank and Bridger 1966) ได้ศึกษาวิจัยโดยการทดลองกับเด็กปกติ 45 คน และเด็กหูหนวก 41 คน ที่มีอายุระหว่าง 3-4 ปี กลุ่มหนึ่ง และอายุระหว่าง 5-6 ปี อีกกลุ่มหนึ่ง เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการถ่ายทอดความรู้สึกต่าง ๆ ที่คนใกล้ชิดพบเห็นโดยอาศัยประสาทสัมผัส จากการทดลองพบว่า เด็กหูหนวกนั้นมีความบกพร่องในเรื่องภาษา แต่ก็สามารถเข้าใจประสาทสัมผัสในด้านต่าง ๆ ได้ดีกว่าเด็กปกติทั้งกลุ่มอายุ 3-4 ปี และกลุ่มอายุ 5-6 ปี

ชิต ทองปลิว (2511) ได้ทำการศึกษาวิจัยโดยการสำรวจความคิดเห็นของครูที่มีต่อวิชาต่าง ๆ ที่คนทำการสอนอยู่ในโรงเรียนสอนคนหูหนวก 2 แห่ง คือ โรงเรียนสอนคนหูหนวกกุสุต 31 คน และโรงเรียนทุ่งมหาเมฆ 21 คน โดยใช้แบบสอบถาม จากผลการวิจัยโดยสรุปพบว่า สำหรับชั้นประถมศึกษาตอนต้น ครูส่วนใหญ่เห็นว่า นักเรียนควรเรียนวิชาต่างๆ หูวิชา สำหรับวิชาวิทยาศาสตร์นั้นสามารถรวมกับวิชาอื่นได้ไม่จำเป็นต้องแยกต่างหาก หลังสุกรชั้นประถมศึกษาตอนต้นควรทำขึ้นใหม่เพื่อใช้กับเด็กหูหนวกโดยเฉพาะ และให้มีเนื้อหาวิชาสามัญมากกว่าวิชาชีพ ส่วนในชั้นประถมศึกษาตอนปลาย ครูส่วนใหญ่

เห็นว่า ไม่ควรให้เด็กหูหนวกเรียนวิชาภาษาอังกฤษ คณิตศาสตร์มากเกินไป เพราะเมื่อเรียนไปแล้วไม่มีประโยชน์ต่อชีวิตประจำวัน ส่วนหลักสูตรอาจนำเอา หลักสูตรของกระทรวงศึกษาธิการ พ.ศ.2503 มาดัดแปลงให้เหมาะสมกับคนหูหนวก หรือจัดทำหลักสูตรใหม่วิชาที่มากกว่าวิชาสามัญ

ยงยุทธ งามละเอียก (2519) ทำการศึกษาวิจัยโดยการสำรวจความต้องการของนักเรียนหูหนวกที่กำลังเรียนอยู่ตั้งแต่ชั้น ป.7 ขึ้นไปถึงชั้น ม.ศ.3 ซึ่งมีอายุระหว่าง 14-22 ปี ของโรงเรียนสอนคนหูหนวกดุสิตและทุ่งมหาเมฆ โดยใช้แบบสอบถาม ปรากฏความต้องการประเภทต่างๆ ตามผลการวิจัย คือ ด้านการศึกษา นักเรียนหูหนวกทั้งชายและหญิงต้องการออกจากโรงเรียนเมื่อจบ ม.ศ.3 มากกว่าต้องการเรียนจนจบปริญญา นักเรียนชายส่วนใหญ่ชอบเรียนวิชาภาษาอังกฤษและคณิตศาสตร์ วิชาที่ชอบเรียนน้อย ได้แก่ สังคมศึกษา นักเรียนหญิงส่วนใหญ่ชอบเรียนวิชาภาษาไทยและภาษาอังกฤษ วิชาที่ชอบน้อยได้แก่สังคมศึกษาและศิลปะศึกษา นักเรียนทั้งชายและหญิงชอบสภาพการเรียนไปกลับมากกว่าเป็นนักเรียนประจำ ด้านอาชีพการงาน นักเรียนชายต้องการค้าขาย รองลงไปคือ อาชีพช่างไฟฟ้า ช่างไม้หรือก่อสร้าง ส่วนนักเรียนหญิงเลือกตัดเสื้อผ้า รองลงไปคืออาชีพครู และรับราชการ ด้านบุคลิกภาพส่วนตัว ทั้งหญิงและชายต้องการให้พ่อแม่รักตนมาก ๆ รองลงไปยังอยากมีสุขภาพแข็งแรง อยากไต่ยืนและพูดได้พร้อมมีรูปร่างหน้าตาดี ด้านสังคมนักเรียนชายส่วนใหญ่ต้องการมีงานทำและหาเงินได้ด้วยตนเอง นักเรียนหญิงส่วนใหญ่ต้องการใกล้ชิดพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวและสมเด็จพระนางเจ้าพระบรมราชินีนาถ ทั้งชายและหญิงต้องการทำงานช่วยเหลือครอบครัว

มานัส ทรัพย์ดี และบังอร ตันพาน (2524) ได้ทำการศึกษาวิจัยความต้องการการศึกษาทางบ้านอาชีพรองเด็กพิเศษ ในระดับมัธยมศึกษา เพื่อศึกษาเกี่ยวกับการจัดอาชีพที่เหมาะสมให้แก่เด็กพิเศษ พร้อมกับศึกษามัธยมศึกษา

และอุปสรรคที่เกี่ยวกับการจัดอาชีพให้แก่เด็กพิเศษ' รวมทั้งสำรวจความคิดเห็นของผู้บริหาร บุคลากร อาจารย์ผู้สอน ผู้ปกครอง และนักเรียน ว่าควรจัดอาชีพชนิดใดจึงจะเหมาะสม โดยการใช้แบบสอบถามกับกลุ่มตัวอย่างผู้บริหาร บุคลากร อาจารย์ผู้สอน ผู้ปกครอง และนักเรียน ที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาพิเศษรวมทั้งสิ้น 597 คน ผลการวิจัยสรุปได้ว่า นักเรียนการศึกษาพิเศษ ผู้บริหาร บุคลากร อาจารย์ผู้สอนและผู้ปกครอง ต่างมีความต้องการให้จัดการศึกษาค้นอาชีพในโรงเรียนการศึกษาพิเศษ ซึ่งมีนักเรียน 97.82 % ผู้บริหาร บุคลากรและอาจารย์ผู้สอน 95.07 % ผู้ปกครอง 78.60 % ในความคิดเห็น ส่วนสาขาอาชีพที่ต้องการนั้นส่วนใหญ่ต้องการด้านการหัตถกรรม เกษตรกรรม และบริการตามลำดับ

ศูนย์พัฒนาศึกษาอาเชียนแห่งประเทศไทย ทบวงมหาวิทยาลัย (2527) ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่อง การศึกษาด้านภาพของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินในประเทศไทยที่อยู่ในสถาบันการศึกษาต่าง ๆ ระหว่างปี พ.ศ.2526 ถึง 2527 โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาด้านภาพของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินในประเทศไทย ศึกษาความถนัดทางการเรียนของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 และมัธยมศึกษาปีที่ 3 และศึกษาคุณสมบัติทางการเรียนของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ผลการวิจัย พบว่าความถนัดของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินทั้งชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 และมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีความถนัดสูงสุดในด้านมิติสัมพันธ์ รองลงมาคือ ความถนัดด้านคณิตศาสตร์ การใช้เหตุผล และต่ำสุดในด้านการใช้ภาษา ความถนัดของเด็กทั้งสองระดับต่ำกว่าเด็กปกติ ยกเว้นด้านมิติสัมพันธ์ และไม่มีความแตกต่างระหว่างเพศเกี่ยวกับเรื่องของความถนัดทางการเรียน ยกเว้นด้านมิติสัมพันธ์ เมื่อคำนึงถึงภาคภูมิศาสตร์ พบว่า เด็กแต่ละภาคไม่มีความแตกต่างกันในเรื่องความถนัดทางการเรียน ยกเว้นภาคตะวันออกซึ่งนักเรียนทำคะแนนได้สูงกว่าภาคอื่น ๆ ใน ด้านมิติสัมพันธ์ คณิตศาสตร์ และการใช้เหตุผล ส่วนด้านภาษานั้นไม่มีความแตกต่างระหว่างภาค

ในคําตอบสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมปีที่ 3 ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินต่ำกว่าเด็กปกติทั้ง 4 วิชา คือ คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ การใช้ภาษา และสังคมศึกษา และนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินค่าคะแนนวิชาวิทยาศาสตร์ได้สูงสุด รองลงมา คือ คณิตศาสตร์ การใช้ภาษาและสังคมศึกษา ตามลำดับ ผลการเรียนอยู่ในเกณฑ์ค่อนข้างดีมาก ส่วนตัวแปรค่าเพศและภาคภูมิศาสตร์พบจําไม่มีความแตกต่างในเรื่องผลการเรียน

สรุป

จากการที่ไต่บททวนวรรณคดีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เห็นได้ชัดเพนว่าการศึกษาที่เกี่ยวข้องกับความฉับของเด็กพิการมีอยู่เป็นจำนวนมาก โดยเฉพาะงานวิจัยที่จะชี้ให้เห็นถึงความแตกต่างระหว่างความฉับของเด็กพิการกับเด็กปกติ ทั้งในและต่างประเทศ ฉะนั้นหากได้มีการศึกษาวิจัยเพิ่มมากขึ้น ก็จะมีประโยชน์ในคําจัดการจัดการคํานการศึกษาและคํานอาชีพสำหรับเด็กพิการเป็นอย่างยิ่ง ผู้วิจัยจึงใคร่เสนอให้รัฐและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องสนับสนุนให้มีการศึกษาวิจัยคํานนี้ให้กว้างขวางยิ่งขึ้น.

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย